

MET DE MANDOLINE ACHTEROP

Vanaf het heerlijke pension in Mousata kijk je links op de Mount Enos, vooruit over de zee en rechts op het Kastro. Kefalonia: zon, zee & strand, cultuur en bergen om te beklimmen. En de mooie Pelagia natuurlijk.

Mousata

“U krijgt mijn bed; ik slaap wel in de keuken.” Elke ochtend puft de kleine veerpont naar Zakynthos en keert bij de middag-ouzo weer terug. We rijden naar het Kastro Ayios Georgios: het bolwerk van dit Ionische eiland. Ook belangrijk: een prima restaurant ernaast. Daarna een ommetje de berg over, omhoog langs het klooster Agiou Gerasimou stuif ik onverhard omlaag aan de voet van Mount Enos. Een extra ATB-afsteekje wordt gestraft met een spijker dwars door de buitenband. Bandenplakken bij de middag-ouzo. Natuurlijk ligt de proeverij van de beroemde Robolowijn naast het klooster: de druiven stomen in de vallei gaar en men schenkt gastvrij uit de verschillende vaatjes.

Argostoli

“We gaan de Turkse zeemijn opblazen”. Vanuit de hoofdplaats Argostoli is het niet ver naar Mirtos Beach: ‘het mooiste strand van Griekenland’. De weg stijgt langzaam langs de kust. Mooi is het uitzicht op de fraaie baai met smeteloos wit zand en blauwe strandstoelen in het gelid. De zee kleurt van blauw naar turquoise. De duik wordt beloond met een kort maar gemeen klimmetje omhoog maar ach dan daalt de kustweg weer gestaag naar de dam.

Gouden stranden

De boot doet er maar twintig minuten over naar Lixouri. Op dit schiereiland liggen slaperige bergdorpjes met veel bloemen langs de weg. Het is warm (er blijkt sprake van een hittegolf) en de kelen worden dorstig, zodat we wel moeten uitwijken voor een uitgebreide lunch onder de bomen van Vilatoria. Over de berg ligt een goudgeel strand maar we dalen liever af naar de haven van Lixouri voor de middag Mythos. Ik koop twee mooie Griekse CD's.

“Het was een prachtige dag om te sterven. (...) Hij ademde diep de Kefalonische lucht in, die Pelagia's adem bevatte.” De volgende dag roepen de bergen. Vanaf de stad zie je een haarspeldpad recht de berg op naar de windmolens bovenop. Op de kaart staat een mooi klein weggetje achterlangs de bergrug middenop het eiland. Ik rij eerst even langs het standbeeld voor de vermoorde Italianen aan de prachtige baai

van Argostoli met de markante vuurtoren.

De klim naar de bergdorpjes Faraklata en Dilinata is al vervelend maar de nieuwe weg de berg op is echt steil en heet. De teller geeft ruim 800 m aan wanneer ik de onverharde weg inrij, langs een eenzaam kerkje, een simpele boerderij en wat loslopende geiten. Ik sla te vroeg rechtsaf en sta weldra bovenop de Oros Evmorfias van 1.048 m. Teruggaan is geen optie maar dat betekent wel die haarspeldbochten omlaag. Wat is dat steil en glibberig zeg en ik ben blij wanneer ik ongeschaafd Dilinata inrij. Maar wat was het mooi! Daarna kan ik weer voluit naar beneden, richting de oude dam naar het terras. Bij het eerste biertje zie ik de kop van een flinke schildpad boven het water uitkomen.

Eenzaam & onverhard achter de bergen

Aghia Efimia

“Ik heb een paar van je mandoline-snaren gebruikt om je botten onderling te verbinden.” De volgende dag rijden we langs de prachtige baai van Argostoli naar Aghia Efimia: een loom stadje met een lange kade met taverna's waar de zeilboten 's-middags aanmeren.

En de vissersboten, zodat de verse visjes met Robolowijn prima smaken. De volgende dag: Fiskardo in het noorden. Langs de oostkust is het even klimmen naar 750 m maar dan zie je het geheimzinnige Ithaka ook mooi liggen. Dat is dat nu zo moeilijk kon vinden: twee keer heen en weer naar Gibraltar zeg! Vlak voor Fiskardo zie je de eerste oude mansions. Met enorme scheuren want de aardbeving van 1953 heeft het hele eiland in puin gelegd, behalve Fiskardo. Dus is het mooie haventje vergeven van de toeristen, maar ik vind een prima vis-tentje voor de hongerige en dorstige fietser. Terug langs de westkust zijn er om elke bocht prachtige uitzichten (Argos!, zo uit de folder) en zeil ik weer omlaag naar het slaperige Aghia Efimia.

Terug in Mousata

Kaap Liaka nabij Spartia: “Goede reis Antonio en kom weer terug.” Na een ommetje naar Ithaka en Zakynthos komen we op onze reis weer terug op Kefalonia en rijden we van veerhaven Poros bovenlangs naar Mousata. We zijn te vroeg zodat we naar beneden suizen naar Skala waar wel een mooie Romeinse villa staat maar ook erg veel toeristen zijn. Zoals altijd in Griekenland: even doorrijden naar het dorpje verderop en weldra zitten we in Kato Katelios waar je de vissen in de vitrine kunt aanwijzen die je op je bord wilt waar ze gisteren tien meter voor de taverna nog zwommen. De kreeften zwaaien nog. Bij de gedachte aan het mooie pension in Mousata is de klim de

Sporen van de aardbeving bij Fiskardo

berg op gauw vergeten en weldra kijken we weer op het Kastro. Kaap Liaka licht mooi op in de schemering bij een glaasje ouzo (uit Mitilini natuurlijk!). “Madonna mia, het is Antonia”. Ik wil het ATB-pad achter de bergrug nog een keer afmaken dus rij ik maar weer die ellendige berg op bij Argostoli. Weer is de ATB-weg onduidelijk en rij ik pardoes de Monolati 1.000 m op. Mooi uitzicht op Sami (andere kant van het eiland), dat wel. De afdaling vergoedt veel: je kijkt op oud (verwoest) Valsamata, Agiou Gerasimou en de wijngaarden, vanaf de heerlijk onverharde weg naar Mousata waar die Mythos wacht. “Pezzo di medra! Mijn hele leven gewacht, mijn hele leven gerouwd, mijn hele leven gedacht dat je dood was.” De volgende dag huren we racefietsen van Guido van Meeteren: de Nederlandse organisator daar. Dat rijdt ineens heel wat lichter dan de eigen ATB’s: vrijwel nieuwe prima alu Cube fietsen met goede onderdelen (Shimano 105). We maken samen met zijn vriend en mede-organisator Filip Sercu een rondje

3

van 95 km Mousata, Aghia Efimia, Mousata. Zij praten veel over de koersontwikkelingen want Filip is sportverzorgster van een Belgisch profteam en beiden zijn wielrenners geweest. We nemen heen niet de steile bergweg omhoog maar rijden langzaam stijgend vanuit Argostoli bovenlangs Mirtos beach omhoog naar Aghia Efimia. Na de lunch aan de haven als verrassing een gemeen steil

Guido & Filip zijn blij boven te komen

en heet klimmetje alsnog naar ‘mijn’ bergweg. Het is inmiddels duidelijk: Kefalonia is een prima fietseiland: groot genoeg, mooi, groen, rustig en alles goed en soepel geregeld. In september organiseert Guido nog een clinic met Steven Rooks, die ik natuurlijk ken van mijn gewonnen shirt. Dat lijkt me wel wat, maar ja dan zit ik al op Corfu... Het meisje dat de brommer bestuurde had haar voeten op de brandstoftank geplaatst, het tweede werkte haar make-up bij en de derde zat achterstevoren.” Twee maanden later zie ik Kapitein Correlli’s mandoline op tv en verlang ik weer terug naar die mooie Pelagia ...
Otte Boom
(www.hellenic-cycling.com)

Uitnodigend terras aan baai van Argostoli

Flink klimmen op sfeervol Ithaka

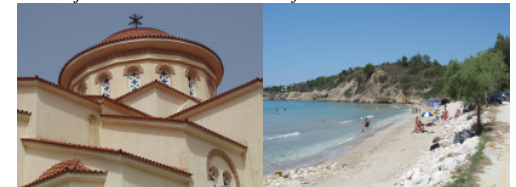
Visjes eten in Fiskardo en Ag. Efimia

Klimmen naar 1.000 m en uitzicht op Sami en Ithaka

Bijkomen met Robolo vanaf balkon in Mousata

Klooster Gerasimou Trapezaki beach bij Mousata

Het turquoise Mirtos Beach en Argos

4